

Azərbaycan Respublikasının Medianın İnkışafı Agentliyi

**Azərbaycanın dövlətçilik tarixinin,
milli adət-ənənələrinin,
elm və mədəniyyətinin təbliği**

Aynur Turan

“Göy Qurşağı” jurnalının
redaktoru

(əvvəli ötən sayımızda)

İnsan yaşa dolsa da heç zaman qocalmayan, hər zaman öz estetik təravətini saxlayan, vəf etdiyi duyğular qədər təmiz, saf və əbədi olan şeirlər... Bu ölməz şeirlərə yeni könüllər, yeni könül evləri, yeni sevgilər tapmaq üçün... Şeirləri çoxaltmaq üçün... Azərbaycan ədəbiyyatının elə məşhur imzaları var ki, dünyanın üstümüze ələdiyi dərdindən-sərindən, kirindən, dediqodusundan arınmaq, paklanmaq üçün onların yaradıcılığına döñə-döñə qayıtmak lazımdır. Bəzən, amansız əcəl, vaxtsız ölüm elələrini sıralarımızdan zamansız aparsa da, onları unutmamaq, gənc nəslə xatırlatmaq, təbliğ etmək borcumuzdur. Belə işıqlı imzalar dan biri vətənpərvər, istedadlı şair Fəzlidir.

G.Fəzli bütün ili sanki bir günün həsrəti ilə yaşayırırdı, mayın 9-u, Qələbə Günü ilə. Təqvimdə həmin gün çatanda onun üzündə kədərlə sevinc, göz yaşı ilə təbəssüm bir-birini əvəz edərdi. Sevinc – qələbə sevinci idi. Kədər-mühəribədə qoyub gəldiyi dostlarının, itirdiyi səsinin kədəri idi. O, yeniyetmə ikən, hələ yaşı çatmamasına baxmayaraq, könüllü olaraq cəbhəyə yollanmış, mühəribə dəhşətlərini öz gözlərilə görmüş, səs tellərinə dəyən düşmən gülləsindən səsini itirmişdi. Düşmən yanılmışdı, gülləsi hədəfə dəyməmişdi. Gəray yalnız səsini itirdi. Səsini itirsə də, cəbhədə qazandıqları daha çox oldu: iradə, dözüm, mərdlik, kamillik, ləyaqət, mübarizlik və ən əsas qələbə və qələm!

Çevrilən, lirik şeirlər qoşan şair qələmi, heyranedici publisist qələmi mühəribə illərin dən bəhs edən “Kəhrəba işığında”, “Yeddi ulduzlu səma”, “Gecə günəş”, “Bir qələbin asimanı” romanlarını və xeyli cəbhə şeirlərini yazdı. Bütün bu əsərləri oxuduqca başa düşürsən ki, biz bu günümüz üçün onlara, ölümlə üz-üzə gələnlərə, əbədiyyətə qovuşan hər bir əsgərə, bədənidə qəlpələr gəzdirənlərə, həmin bahar günü ilə bize azadlıq müjdəsi gətirənlərə borcluyuq.

**Bir göz baxdı pəncərəndən,
Dedim: - Kimsən?
Dedi: - Mənəm
Dedi cəbhə yollarında
Çantadaki son tikənəm**

Dostlarımıla bölüşməli
Bir meh əsdi Ağdərədən:
Dedim: - Kimsən?
Dedi: - Mənəm!
Bir vaxt sənin cəbhə doston,
İndi isə... sevincinəm,
Gülüşünəm, qəh-qəhənəm.

Gənclik dostları deyirdi ki, Gərayın gözəl səsi var imiş, hətta gözəl oxuyurmuş da. Bu haqda söz düşəndə, deyerdə ki, üreyimdəkiləri Rübəbə xanım, Hüseynəğa oxuyur. “Ay günahsız ezzizim”, “Sən olmuşam” və neçə-neçə belə həzin mahnilər.

Düşmən doğrudan da yanılışdı. Gərayın səsi efirdə gedən verilişlərində idi. Televiziya və radioda səslənən, G.Fəzli imza-

şey xalqımızın, Vətənimin, dünyanın taleyi ilə bağlı olduğu üçün mən özüm necə də xoşbəxt hiss edirəm”. Atası sürgün olunduqdan sonra bəy oğlu olan kiçik yaşı Gəray usaq evində böyüdü, təhsil aldı, mühəribəyə getdi, yaralandı, səsini itirdi, bədənidə qəlpə gəzdirdi, qəleme söz verdi, cəbhəçi-yazıcı adını qazandı. Çox nadir bir miras qoyub getdi-cəbhənin odun-dan-əlovündən çıxmış bir miras.

Mən səngərdə öyrənmişəm
Dost yolunda candan keçmək,
El yolunda ölmək nadir.
Düşünürəm cəbhə yolum,
səngər ömrüm

gün onsuz da yaraşıqlı xarici görünüşə malik olan Gəray daha şüx görünür, qürurla gəzərdi. Hərdən də gözlərində sevinc yaşları parlayırdı. O, dünyadan ürəyində dəhşətli bir nisgillə getdi. Axi Şuşanın işğalı xəbəri ona məhz mayın 9-da çatmışdı. Onun Qələbə Gününe kölgə salmışdı, ona arxadan zərbə vurulmuşdu. Bu xəbəri eşidib, eyvana çıxdı, eyvanından bir parça dəniz görünürdü. Gözünü dikdi bu bir parça dənizə, baxdı, baxdı... Nələr keçdi ürəyindən? Dənizə dərdini piçildədi, göz yaşını Xəzərin sularına göndərdi. Həmin axşamı sükutla keçirdi. Yalnız səhər cəbhə

Bir Gərayvardı bu dünyada

G.Fəzli bütün ili sanki bir günün həsrəti ilə yaşayırırdı, mayın 9-u, Qələbə Günü ilə. Təqvimdə həmin gün çatanda onun üzündə kədərlə sevinc, göz yaşı ilə təbəssüm bir-birini əvəz edərdi. Sevinc – qələbə sevinci idi. Kədər-mühəribədə qoyub gəldiyi dostlarının, itirdiyi səsinin kədəri idi. O, yeniyetmə ikən, hələ yaşı çatmamasına baxmayaraq, könüllü olaraq cəbhəyə yollanmış, mühəribə dəhşətlərini öz gözlərilə görmüş, səs tellərinə dəyən düşmən gülləsindən səsini itirmişdi. Düşmən yanılmışdı, gülləsi hədəfə dəyməmişdi. Gəray yalnız səsini itirdi. Səsini itirsə də, cəbhədə qazandıqları daha çox oldu: iradə, dözüm, mərdlik, kamillik, ləyaqət, mübarizlik və ən əsas qələbə və qələm!

sı ilə gedən hər bir veriliş həmisi gur səslənidir, eks-səda tapırdı, təkrar-təkrar ekrannda yer alırdı.

Şairin “Yaziçı xəyalı, oxucu həqiqəti” adlı yazısını gözdən keçirək: “Mən öz tərcüməyi-halıma borcluyam. Bunu deyərkən 1941-45-ci illərə təsadüf edən ən romantik, ən coşqun və eyni zamanda ən yetkin dövrü nəzərdə tuturam... Mühəribə deyilən o mənəs tufanın qısa müdətə mənə bəxş etdiyi çox qıymətli keyfiyyətləri nəzərdə tuturam. Doğrudur, böyük qələbenin qazanılmasında mənim kiçik də olsa payım var, ancaq mənim vətəndaş kimi, bir qələm ehli kimi yetişməyimdə həmin qələbənin xidmətləri misilsizdir. Tərcüməyi-halının “çilpaq faktlar okeanında” rast geldiyim hə

**hələ tamam oxunmamış
salnamədir.**

şeirlərindən bu misraları asta-dan dedi:

**Göynədirdir köhnə yaram
sübə qədər
Dolaşdıqca bədənimdə od qəlpələr.
Amma hamımız inanırıq ki,
Üfüqləri çıçək-çıçək
Çiçəkləri ləçək-ləçək
Bir bağım var,
Məşəl yanır dövrəsində
May gələndə kövrəkəşən
Buludları seyrəkəşən
Bir dağım var
Məşəl yanır zirvəsində.**

Bu məşəl mütəqəŞuşa dağlarının zirvəsində yanacaq. Unudulmaz şairimizin ruhu da onda rahat olacaq, vətən torpağında rahat yatacaq.

Azərbaycan Respublikasının Medianın İnkışafı Agentliyinin maliyyə dəstəyi ilə çap olunur